

— Това е много лесно. Водата не тече към небето, защото нѣма да може да пълни котлитѣ, и тѣ ще се изливатъ. Но какви по-мѣжни работи има! Лошо ти пише, Иванчо! Лошо!

— Тогава азъ нѣма да ида на училище! — извика съ разтреперанъ гласъ Иванчо.

— Нѣма да идешъ, — поклати глава Ангелъ, — ама не може да не идешъ. Ще глобятъ баща ти.

— Леле, Ангеле, тогава какво да правя?

— Какво да правишъ ли? Ще ти кажа, — рече хитриятъ първокласникъ и лукаво продължи. — Ако искашъ да не си патишъ и да не те наказватъ въ училище, престори се на глухъ. Като си глухъ, каквото да те питатъ, ти нѣма да го чувашъ и нѣма да имъ отговаряшъ. А да бждешъ наистина глухъ, натѣпи си уши-тѣ съ памукъ.

Като каза това, Ангелъ си отиде.

На другата сутринъ, като тръгна за училище, скритомъ отъ баща си и майка си, Иванчо си натѣпка уши-тѣ съ памукъ, и тогава излѣзе на пѣтя.

Тази есенна сутринъ бѣше тѣй свѣтла и чиста, че всѣко камъче по пѣтя блесѣше като кжпано. Гласоветѣ на птичкитѣ звѣнѣха като училищни звѣнѣта, всички хора и животни тичаха бодри, подвикваха, весело бързаха на всички страни. Но Иванчо не чуваше нито звѣнѣтата на птицитѣ, нито смѣховетѣ и гласоветѣ на хората. Той бѣше глухъ.

— Вижъ колко е хубаво, — мислѣше си Иванчо, — да си малко глухичкѣ, нищо не те смущава, ако искашъ можешъ да не слушашъ никого.

Като си вървѣше така по срѣдата на улицата, щастливъ, че нищо не чува, изведнажъ нѣщо го блѣсна силно въ гърба, тѣй силно, че той се преметна презъ глава.

— Олеле! Загивамъ!

Но Иванчо не загина, а само си ожули носа. Скочи на крака и какво да види! Единъ колездачъ се бѣше спрѣлъ до него и се канѣше да продължи пѣтя си.

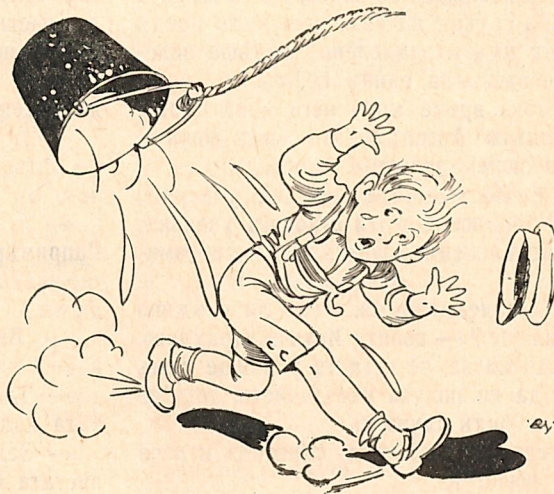
— Какъ смѣешъ да ме блѣскашъ! — извика Иванчо.

— А ти глухъ ли си, та не чувашъ като ти звѣня!

— Глухъ съмъ! — отговори Иавчо.

— Като си глухъ, не се заплесвай по срѣдата на улицата, че и повече може да си изпатишъ, а върви гдето вървятъ всички хора, по края на улицата!

Сърдитъ и намусенъ, Иванчо продължи пѣтя си. Така стигна до едно новостроящо се здание. Тѣкмо Иванчо ми-

наваше подъ дървеното скеле, нѣкой извика отгоре:

— Хей, бѣгай!

Но нали на Иванча ушитѣ бѣха запушени, вмѣсто бѣгай, той чу: хей, лѣгай!